

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
13 Martie st. v.
25 Martie st. n.

Ese în fie-care dumineca.
Redacțiunea în
Közép-utca nr. 395.

Nr. 11.

ANUL XIX.
1883.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$,
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România 25 lei.

P u i u.

— Legendă. —

Trăia odată în lumea cea mare o femeie de o mare frumusețe. Dină pământului, cum se numia ea, avea mulți feciori și multe fete, tari și puternici, și se gândia cum i-ar pute face mai fericiți. Le dăruia fiecărui o grădină deosebită, fiecărui un graiu deosebit. Feciorii și fetele cele mari căpătară grădinele cele mai mănóse și mai căldurose, umbrite de palmi, în cari lucia totdeauna sórele. Însă feciorii și fetele se înmulțiră și după cum tot se înmulțiau, părțile lor se împingeau tot mai departe spre apus și spre mēdă-nopte, unde sórele nu mai lucia cu atăta căldură și unde trebuia mai multă hărnicie și muncă. Atunci unii căpătară grădini în munți, alții în insulele mării. Dar nici unul nu eră pe deplin mulțămit de grădina, ce-i venia în parte, și, fiind că mama mai dedese fiecărui și un alt graiu, frații nu se puteau de fel înțelege unii cu alții. Astfel se iscară certe și lupte, și adesea sinul mamei eră stropit de sângele copiilor ei.

Mai în urmă de tot se născu ținei o fetiță foarte dragălașă, cu ochi mari și negri, umbriți de gene lungi, cu sprincene și cu valuri de păr ca péna corbului, cu dinți de mărgăritar în dosul buzelor celor mai gingașe, cu un trup subțire de-l trecea printr'un inel și cu piciorușe mici, pe cari jucă ca și cum ar sbură, de abia atingea cu dēnsele pământului.

Mama doria să pregătēscă o sórtă dulce acestei fetițe, celui mai tiner dintre copiii ei. I dăruia o grădiniță mică între grădinele cele întinse ale fraților ei celor puternici, ca să-i fie apărători. Grădinița eră frumósă de tot, între munți, între fluvii și între mare, încălđită de sóre, adăpată de plóie, rēcorită de omēt, cu riuri spumegătóre, cu câmpii verđi și cu vii inveselitóre. Mama i mai dăruia o limbă dulce, cântátóre ca musica. Când Puiu, fetița cea dragălașă, venia dântuind și cântând, cu o cunună de flori roșii în părul cel creț: ceriul și pământul, sórele și câmpiele se bucurau și se veselau, tóte creșceau și înfloriau dinaintea tinerēi regine, ale căreia mánușițe nu pré aveau nevoie să se ostenēscă.

Frații cei mari însē se uitau plini la invidie la Puiu, fetița cea frumósă, care eră draga mamei. În adevēr mama se gândia tot la Puiu, cum i va așterne mai bine, fără a-și da sēmă, că între copii nu domnia pacea și că frații Puiului, fetiței celei gingașe, nu puteau să-i fie apărători buni și drepti. Ei erau totdeauna plini de sburdăciune și sēlbatici. De abia își muncia sora lor grădinița și ietă, că frații cei tari veniau și-i răpiau florile și pómele. Când aveau între dēnșii o

cértă, grădina Puiului, care eră în préjma lor, căci ei ședeau în giurul ei, devenia locul gâlcevei: o călcău cu picioarele și o pustiau înfricoșat. Puiu se încercă să-și apere grădina: însē frații erau totdeauna mai tari. Mai veniau și ceialalți frați, fără a fi chemați, ca de ajutoriu, și mestecându-se în cértă, prelungiau lupta. Mai răpiau și o bucată din grădina surorii lor, — căci, țiceau ei, Puiu eră pré slabă pentru a-și munci tot locul.

În fine unul dintre frați trânti pe Puiu jos, i puse lanțuri grele pe mâni, și-i ordonă a-i da tot ce avea mai bun și mai frumos în grădină. Astfel Puiu, fetița cea frumósă, ajunse a merge în lanțuri. Ea cântă atăt de duios, că pe mamă o durea inima. Ea nu mai muncia grădina ei cu hărnicie și cu veselie, — ier fratele cel mai mare o cértă și o bătea, par că i-ar fi fost róbă. Când ceialalți frați veniau de se luptau în grădina ei, Puiu se uită cu nepăsare și nici unul nu se gândia la dēnsa. Dēcă-i promiteau să o scape, nu-și mai băteau capul și o lăsau în lanțuri ca mai înainte.

Într'o ții Puiu eră culcată printre flori și dormia. Brațele le pusese sub cap, în cât el se răđimă pe lanțuri. Genele ei cele mari erau pline de lacrimi și printre buze se furiașă din timp în timp un suspin, care fugia cu mirosul florilor în depărtări nemēsurate. De odată vocea ținei resună din adăncime: de ántăiu încet, ca o suflare de vēt, pe urmă tot mai tare, ca vuietul tunetului, de se cutremurau tóte și de se tređi copila.

„Puiu! i țise mama, „nu desperă! Auđi cuvintele mele și-mi dá ascultare. Nóptea, când tóte-s linișcite, să te scoli și încet cu incetul să rođi lanțurile tale cu pila. Înse nime să nu te vedă, nime să nu te audă, până ce-ți voi da un semn, ca să le asvērli dela tine!”

Multe nópti petrecu Puiu pilind lanțurile ei. Munca ácēta însē o întăria și o iuția, căci lanțurile erau bine făcute, tare călite, trebuia multă putere pentru a le pili și lucrul nu se putea face de cât cu incetul și cu iscusință, ca nime să nu bage sēmă. Odată fratele auđi cum Puiu piliá, și-i puse lanțuri áncă mai mari și mai grele decăt înainte.

În fine munca eră terminată și Puiu sta pe culmea unui dēl și așteptă. Însē vocea mamei nu resună áncă. Puiu eră nerăbdátóre, da din piciorușe și-și mușcă cođile cele lucitóre, cu dinții ei de mărgăritar. Ea își aducea aminte, ce eră libertatea și tremurá de dorul ei.

Atunci incepu o cértă nouă. Unul din frați se asvērli prin grădina Puiului asupra celuiáalt frate, asu-

pra aceluia, care o muncise atât de mult. Acesta aşteptă cu piciorul sănătos şi decis. Se începă o luptă cumplită între amândoi fraţii şi acel, care atacase, eră cât pe ce să o pătescă.

Puiu sta şi se uită. Ea îşi ridică braţele de zângănire puţin lanţurile. Atunci se aude ca un tunet din adâncime: — „Acum ți-a sosit timpul!” Şi cu un strigăt de bucurie feta-şi scutură braţele şi le făcū libere. Lanţurile picară la pământ şi cu o putere neaşteptată ea ridică o stâncă şi o asvêrli peste fratele, care o făcuse nenorocită, de-i sfărimă picioarele.

Atunci se vèdū Puiu stând la lumina sòrelui, în totă frumuseţea ei. Ea se uită la lanţurile, cari zăceau jos, se uită peste ele la fratele care-şi luase pedepsa, şi îndreptă ochii cu duioşie spre grădină, pe care pentru întâia-şi dată o putea numi a sa, — şi surise.

În măruntaele pământului clocotia de bucurie la privirea copilei celei frumoase şi un vânt desmerdătoriu aburia despre mare, jucând cu pèrul fetei şi cântând prin frémétul pădurii o doină victorioasă.

Fraţii însă erau suprînşi şi uimiţi. Ei nu puteau crede, că Puiu, feta cea mică şi prigonită, asvêrlise stânca cea mare. Cei mai mulţi erau chiar foarte nemulţămiiţi şi începură a o ameninţă şi a o certă. „Tu! tu ai sdrobotit pe fratele meu cel iubit”. — „Tu! tu ne-ai stricat privelişcea la lupta cea mare”. — „De ce te-ai mestecat unde nu aveai nevoie?” — „Nu puteai sta de o parte şi privi ca mai înainte?” Puiu tăcea şi-şi simţia numai braţele, cari atât de mult timp fusese sdrobotite de lanţuri. Fraţii însă nu se puteau linişci, că Puiu se trezise. Fratele cel victorios i luă o parte din grădină, dicându-i: — „Tu tot nu ai muncit-o”. Cel invins, i dărui o altă bucată spuindu-i: „Nu am putut face nimic cu ea, cèrcă şi tu”. Toţi cei a-l-alţi fraţi începură să se mestece în grădina ei, să mustre una şi alta şi să cèră dela dènsa, ca să facă de altfel. Puiu răspundea supèrată: „Ce ve mestecaţi voi în grădina mea?” Însè fraţii o luară de amèndouè braţele, o duseră din brasdă în brasdă, din cărare în cărare şi o siliră să cultive grădina cum le plăcea lor şi nu altfel. Beata feta îşi increţia fruntea, lacrimi de mânie i împleau ochii, dar tôte erau însèdar. Fraţii cei mai tari vroiau să frângă mândria ei, o ţineau cu mână de fer şi ameninţau cu zângănitul lanţurilor.

În fine se termină şi munca cea grea. Puiul se liberă şi fugi în munţi unde nimeni nu o putea vedè. Acolo ea se asvêrli plângènd cu faţa la pământ. „O mamă! mamă!” strigă ea, „m'ai uitat de tot! Mi-ai dat o inimă căldurosă, cugetări sburătore şi o grădină frumoasă, — însă un corp slab! Durerea şi înjosirea sânt sòrta mea! Dècă vroiai să mor, de ce m'ai născut!” Atunci din nou tună în fundul pământului şi mama respunde cu voce tare şi serioasă: — „Nu te-am ocerolit până aci? Nu însèdar te-am făcut atât de bogată, nu însèdar ți-am dat atâta frumuseţă, o limbă atât de dulce şi cugetări atât de infocate. Sè trăieşci, sè înfloreşci, plină de putere şi de demnitate, ca să inveseleşci totă lumea cu mulţimea fructelor tale”.

Atunci Puiu se ridică în picioare, se uită în depărtare şi în ochii fetei se oglindia visul unui mare viitor.

Carmen Sylva.

Uitând al vremii rost...

Uitând al vremii rost în vis,
Cu cei ce 'n grópă s'au închis
Aveva par că me 'ntălnesc,
Şi rid cu ei şi povestesc.

În vis me vèd cu mândra 'n faţă,
A nòstre inimi se desghèţă,
Mânia dintre noi dispare,
C'un zimbet, cu o sărutare.

În vis amicul pângărit,
Ce sufletul mi-a otrăvit,
Îl vèd curat şi credincios,
Voios şi el, şi eu voios.

Ş'acele griji ş'acele gânduri,
Ce trec prin minte-mi rënduri rënduri,
Ca păsèri spăriate sbóră,
Când visurile me 'mpresoră.

În viitor speranţă nu-i,
Trecutul nu-i dat nimerui.
Ah visuri dulci veniţi, veniţi,
Al meu amar sè-l îndulciţi!

M. Pompiliu.

Alimentele omului.

II.

O u l.

Oul, ca şi carnea, trebuie privit de un surogat perfect pentru organismul nostru, de órece el în albuminul seu representă principiul hystogenetic (formarea tecsturilor), în oleul seu, în zacharul laptic, precum şi în tôte substanţele celelalte organice şi neorganice representă tôte materiile, cari sânt necesarie pentru susţinerea şi prosperarea organismului animal.

Albuminul oului nu se află numai în albuş, el e reprezentat în parte mare şi în galbinuş. Oul ca nutriment se întrebuintèază parte môle, parte se ferbe, la operaţiunea ultimă el se şi închiegă. Închiegarea lui se întèmplă la o temperatură de peste 70° şi e basată tot pe calitatea albuminului, de a se închiegă în căldură.

Albuşul e mai avut de apă, decât galbinuşul, cest din urmă de abiă conţine peste jumètate de apă din greutatea sa. În albuş aflăm $\frac{4}{5}$ părţi apă.

Oleul cel abundant al oului se află în galbinuşul seu, din carele se pòte scòte prin tescuire, şi se pòte întrebuintă de un mijloc, ce promovèază creşcerea pèrului, dându-i pe lângă aceea şi un luciu frumos.

Despre puterea nutritivă a oului audem pe mulţi esprimându-se, că oul nutreşce ca un punt de carne. Acesta aserţiune curagiósă nu se pòte negă, însă se va adevèri numai atunci, dècă din oul acela vom vedè crescută găina; şi adevèrat este, că găina representă un punt de carne.

Totuş oul dela începutul existenţei sale pe pământ, a jucat un rol considerabil în economía casei. El e un nutriment puternic şi iritator, şi se pòte da, fert môle, în tôte casurile de morb, unde puterea stomacului este slăbită. În sarcina crudă se mistue greu, deórece venind în atingere cu acidul stomacal, mai întâiu se în-

chiégă și numai după aceea se supune mistuirii. O procedură pré greoie!

Nutritia mai corespunzătoare cu ou se întâmplă atunci, decât-l mâncăm fert môle; fert tare nu se recomandă, de ôrece pune obstaculii cei mai mari penetrării sucurilor stomacali.

Oul ca mijloc de casă în absența altora se poate întrebuința ca antidot în contra mai multor inveninări, cu acide, base și sări minerali.

Mai departe se poate întrebuința cu succes bun la inflamații externe și arsuri; mulți întrebuințază pentru scopul ultim pelita internă a oului. Galbinușul oului află întrebuințare mare în medicina populară în toate morburile chronice de plumăni, în contra hecticeii, cataractelor de gât și regușelei. Pentru ajungerea acestui scop îl vedem mestecându-se cu miere, zăchar etc.

III.

Laptele.

Laptele cu tot dreptul se privește ca reprezentantul ideal al nutriméntului omenesc, fiind că natura i l'a oferit chiar într'un timp și o perioadă a vieții sale, când corpul seu are trebuința cea mai mare pentru dezvoltarea sa fizică.

În casein (caș) aflăm reprezentat albuminul, în untul laptelui grăsimea, în zăchar hydratele carbonic.* Din imperiul neorganic vedem reprezentate pe toate acele minerale, cari se recer în nutrimént.

Laptele este o secrețiune a ghindelor de lapte.

Producțiunea laptelui în ghinde se întâmplă prin acele particule mici (celule), ce acoper ca o pardoselă suprafața internă a ramificațiilor de ghinde. Activitatea începe în acele particule prin adunarea de cantități mari de grăsime, așa încât ghinda întrégă se umflă și se îngroșe.

Acele particule îngrecate, mai apoi se desfac dela locul lor, și se substituie prin altele, cari ierăș au aceeași sorte, după ce s'au imbibat cu grăsime. Fluiditatea laptelui cu toate materiile, ce o caracterisază își trage originea din sânge.

Decă mulgem laptele într'un vas și-l lăsăm, câtva timp nemișcat, observăm, că acele globulețe mici se urcă sub numirea de *unt* pe deasupra lui; ier partea cea mai însemnată a lui rămâne de desupt ținând caseinul, zăcharul lactic și sările neorganice în soluțiune. Între sările minerali putem aminti ca pe cel mai însemnat și cel mai bine reprezentat, pe calciul fosfatic.

Laptele diverselor animale diferéză după calitate și cantitate, așisderea prin un miros specific. Gustul lui e dulciu plăcut.

Decă comparăm laptele diverselor animale după proporțiunea substanțelor, ce-l compun, aflăm că într'o 100 părți de lapte conține :

	<i>albuminat</i>	<i>zăchar</i>
vaca	54.04	40.37
capra	46.59	40.04
oia	53.42	40.98
iépa	16.41	80.00
asina	20.18	50.00

Grăsimea e reprezentată peste tot în cantități mai mari, decât albuminatul; sările minerale fac două până la 3 părți; restul cam de 900 părți e reprezentat prin apă.

Din tabela de față putem dară deduce, că laptele de iépa conține cantitatea cea mai considerabilă de

* Aceste 3 substanțe se recer a fi reprezentate totdeauna în nutriméntul nostru.

zăchar; celelalte substanțe ale lui își au aici reprezentanța cea mai mică.

Specia și cantitatea nutriméntului nu rămân fără influință asupra calității laptelui. Bequerel afirmă, că cantitatea nutriméntului are mai mare influință asupra laptelui, decât calitatea lui. Din ce beu animalele mai mult fluid, din ce și cantitatea lui e mai mare și ieră bunătății laptelui nu-i derógă nimic prin aceea, că în fluiditatea aceea se află multă apă.

Fluiditate mai multă câștigă animalele prin nutriméntul de ierbă, séu prin alt nutrimént (sare), ce întetește setea.

Calitatea nutriméntului încă are influință asupra bunătății laptelui; în privința acésta ne prinde mirare, când auzim, că nutriméntul gras reduce producțiunea de cantități mari de lapte. Carnea din contra urcă atât cuantumul, cât și bunătatea lui, cu deosebire formarea untului crește sub nutritia ei. Condițiunile acestea, sub care vedem formându-se bunătatea laptelui, ne dau cele mai sincere dovezi, că grăsimea în lapte nu se forméză din nutriméntul gras, ci ea-și trage originea din albuminatele nutriméntului. Laptele chiar stând în vas, se ingrașe pe contul albuminatelor fără intrerumpere. Odihna și mișcarea animalului de lapte așisderea stau în relațiuni intime cu calitatea laptelui; căci vacile în grajd dau un lapte mai gras, decât cele ce trebuie să-și caute hrana; laptele acest din urmă însă e mai brânzós.

În stare prospetă laptele posedă o reacțiune alcalică și numai stând mult timp espus aerului se acrește. Acest fapt se baséză pe puterea cașului de a resorbi oxygen, dând prin acésta ansă la straformarea zăcharului lactic în : acid lactic. Procesul acesta se poate împedea prin aducerea laptelui în cel puțin fie-care 24 ore la o temperatură de 100°. Oxygenul resorbit prin acésta procedură e silit să părăsescă laptele.

Prin absorberea oxygenului nu rămâne laptele numai pe lângă reacțiunea sa acrá, ci acel acid lactic causéză mai departe despărțirea caseinului de kali séu natronul, ce-l ține în suspensiune, și precipitarea lui sub forma de caș. Laptele acum este formale acru, lapte acru. Procesul acesta, pe care-l vedem noi formându-se afară de stomac se repetéză de atâtea ori în stomac, decât-ori mâncăm lapte. Prin acidul stomacului se aduce laptele la închegare, caseinul și untul se separéză de așa numitul zer, ce conține zăcharul și sările neorganice ale laptelui. Zăcharul se straforméză ieră în acidul lactic, apt pentru resorbtione în sânge. Acest zer e așisderea acru.

Conservarea laptelui se poate efeptui mai departe prin aceea, că închidem laptele ferbând în vase hermetice de pleu. O temperatură rece de ghiață încă poate contribui, tocmai ca și temperatura înaltă, la conservarea lui.

Am înțeles, că laptele se închiegă prin formarea de acid lactic, carele luând caseinului natronul, ce-l ține în suspensiune, îl silește să se precipiteze. Procedura acésta o mai putem împedea și în alt mod, oferind acidului format un alt natron, cu carele se impreună, și decât băgăm în lapte natron séu calciu carbonic, acela își păstréză gustul și caracterul seu timp îndelungat.

În orașele cele mari precum sunt Londra și Parisul, unde nu se poate căpétá lapte prospet după dorință, deôrece acesta se aduce din depărtările cele mai mari medicii recomandă, ca cu ocașionă, unde sugătorii sunt avisați la lapte de vacă, totdeauna mai înainte de întrebuințare, să se pună în acest lapte puțină apă de var.

Falsificări de lapte s'au făcut încă din timpurile vechi. Și timpul modern escelează în arta diverselor fal-

sificări ca nu alta epocă. Tendința merge într'acolo, de a contrăui atât la calitatea, cât și la cantitatea lui. Pe hygienu nu o întrăbă nimene unde se tractăză despre punga proprie. Așă laptele se lungeșce mai ân-tăiu prin așă și ca totuși s'e-și conserve încâtva grosimea i se mai adăugă făină și alte substanțe în fine spuma se scôte pré ușor din săpun.

Politiă de piață, care e tot deodată și sentinela hygienui nutrimentelor peste tot, s'e ingrisesce pentru delăturarea de asemeni abu-uri, încât pentru falsificări s'au orânduut pedepsele cele mai aspre. Diversele instrumente de probă, prin cai se pôte cunôșce bunătă-țea laptelui, așă numitele „Galactometre“ nu sânt des-tul de sigure pentru combaterea rēului stricăcios. Stricăciunea acēsta este considerabilă într'atăta, încât obiectele de falsificare sânt în sine în detrimentul sântă-ții și ieră încât cu acest lapte se nutresc copiii, cari în tin pul ereșcerii pentru desvoltarea lor fisică, ca nici odată, au cea mai mare trebuință de un nutriment puternic.

Laptele nu se mânăncă numai ca atare, ci el a devenit un obiect de mare însemnătate economică și comercială prin aceea, că din el se fabrică o mulțime de surogate apte pentru susținerea vieții și a sântății omenescei. Fabricarea acēsta se basēză pe facultatea laptelui de a se putē desbrăcă și despoiă de substanțele întregitoare ale sale.

Ca un product al acestuia trebuie s'e amintim în prima linie — *brânza*. Ea în timpul nou a devenit un articol atât de important, încât pentru fabricarea ei în cuant mare s'au înființat societăți pe acții. Modul și estensitatea producțiunii de brânză la noi nu pôte fi pentru nimeni normativ, deôrece fabricarea ei stă încă pe un grad cu totul primitiv.

Și brânza se basēză pe principiul închegării ca-seinului în lapte. Acēsta închegare se produce în alt mod, prin chiagul de vițel, carele nu e alt-ceva, decât pelița intimă din stomacul vițelului. Cașul acesta nu e acru, ca cel format prin acid, și se pôte adună prin strecurarea zerului din el. Cașul acesta strecurat de ajuns se sărēză și se pune la dospit. Prin dospēla acēsta se nașce din untul, carele în brânza cea bună nu se scôte afară, o mulțime de mirosuri plăcute și ne-plăcute, prin cari se caracterisēză diversele soiuri de brânză, așă brânzele de Elveția, Rochefort, Gorgonzola, Neufchatel, Ementhaler, Groier etc. Dēcă cercetăm aceste specii de brânză sub microscop, dorind a ne cou-vinge în ce zace picanterea și delicatēța lor, de sigur, că ne va trece gustul și vom fi vindecați pentru tot-dēuna de dorul lor, vēdēnd cum diversele specii de animale microscopice, își eluptă pe suprafața ei drep-turile priorității, de sigur ne vom mulțumim numai cu așă numita *urda*, ce este a două brânză formată din zerul celor prime.

Brânzele sânt mai grase sēu mai slabe și acest caracter depinde dela smântânirea sēu dela relasarea untului în lapte. Smântânirea laptelui se chiēmă delăturarea acelei grăsimi, pe care am vēdūt-o noi, adunându-se sub forma de globulețe, pe deasupra laptelui nemișcat. Se înțelege de sine, că unt mult mai rămâne și în părțile din jos ale laptelui.

Brânzele cele fine de regulă nu se smântănesc.

Din smântână se produce *untul*, al doilea product de lapte, carele se separēză de celelalte ingredientii ale smântânei prin baterea ei continuă. În mic se produce untul prin baterea smântânei cu lingura în ôlă, în mare prin diverse aparate, mașine. Untul cel mai bun și curat conține totuș substanțe aduse din lapte și acēsta împregiurare produce în el o slăbiciune mare, adecă de a se *vindeci*.

Rincețarea untului ieră o putem împedecă prin aceea, că il sărām sēu il topim, unde restul de casein, se adună sub forma de spumă pe deasupra untului topit, de unde pré ușor se pôte delătură.

Zerul, ce ne rămâne cu ocasiunea fabricării de brânză, mai conține apă, zăchar, și sări minerale. Din el mai putem scôte zăcharul, ce e represintat în cantități mari, nevoind a-l întrebuiință spre alte scopuri, cum sânt cele medicali. Fabricația zăcharului laptic prin evaporarea apei și cristalisarea lui e întrodusă în tôte acele locuri, unde se fabrică și brânzele d. e. în Elveția.

Laptele jôcă un rol însemnat nu numai în economia casei, ca nutriment pentru tôte etățile omenesce de o vērștă mai înaltă, ci el se aplică ca nutriment esact într'un stadiu al vieții, unde el singur e numai apt pentru nutrire. Fie-care animal își nutreșce cu laptele propriu pe puiul seu, și acest lapte singur este acomodat pentru a-i procură speciile caracterile pă-rințești.

Vin însă împregiurări de acelea în viața omenesce, unde mama nu-și pôte laptă pe fiul ei, însă nici condițiunile pentru procurarea unei doice nu le posedă. În casurile acele extreme ne vedem siliți, de a substitui laptele mamei prin laptele animal, așă d. e. prin laptele de vacă. Cu problema acēsta ne am ocupat mai detailat în alt loc, în cele următorie vom a atinge numai ceva despre lapte, ca remediu medical.

Cel mai cunoscut product al laptelui, ca medicament, este zerul, din carele deosebim două specii: unul dulce, ier celalalt acru. Cel dulce il cunôșcem deja; cel acru se pôte produce prin ocēt, acid de citronă, pētră de pe bute, și e mai mult recoritor. Adăugarea de muștar, alumin, fer, etc. în zer se face comform scopului ce-l urmă. Muștarul irită; alumenul stēmpēră sângerările din corp; ier ferul i dă celui slăbit putere și viēță, il întăreșce. În genere zerul e chiebat sē deie corpului slăbit prin morburile chronice, și cu deosebire prin morburile de plumăni — hectica — putere, sē-l vindece. Cine nu a aușit recomandându-se sēu n'a recomēdat ênsuși la astfel de nenorociți înșirați numai în ôse, ca sē mērgă la munte și sē bee zer? Puterea lui nutritore care însă e numai fictivă zace în puterea ză-charului, ce-l conține. O putere a lui purgativă încă nu i se pôte contestă.

De aici pré ușor putem conchide, că zerul de asină și de iepă trebuie se fie cel mai bun și cel mai cercetat. În pustile vaste ale Rusiei, pe cari trăiesc stave întregi de iepa, s'au întrodus cura de speciă acēsta de zer în mesură fôrte estensă. Sub numele de Kumiss, pe carele în ziua de astăzi il aflăm în tôte spitalurile bine organizate, se fabrică acolo un fel de beutură alcoolică, care spumēză ca champagniu și care aduce un folos fôrte considerabil în morburile de hectica. Acēsta beutură alcoolică e lapte de iepă, carele ferbe în forma mustului, devenind mai târșiu acră. Chemia ne învēță, că tôte fluidele, cari conțin cantități mari ale unui fel de zăchar, cum e și în must, espuse aerului încep a ferbe, va sē dăcă se discompune zăcharul prin acest proces în alcool și acid carbonic. Alcoolul dă astor fel de beuturi putere iritatore; ier acidul carbonic le causēză musarea (ferberea), ce re-coreșce atât corpul și reparēză stomacul. Un astfel de fluid e și zerul de iepă.

Fie acele zeruri însă cât de dulci și de puternice, efectul lor eclatant il produc numai prin aceea, că astfel de morboși petrec în locurile cele mai frumoșe și admirabile, acoperite de păduri întinșe de brad, liberi de tôte grija și ocupațiunea și dispoși prin societate acomodată și plăcută. Prin situațiunile acestor locuri de cătră mēdă-nopte sânt scutiți de zerul cel rece și

T i g a n c a .

vânturile periculoase. Aici au acei nefericiți un aer dulce și curat, prosper și însuflețitor. Un asil fericitor! Afară de aceea mai contribuie la prosperarea lor o dietă corespunzătoare, ce le oprește bucatele grele și înflător de stomac, pré grase și pré sărate, nu le permite pomele și acrima; le recomandă însă pâne bună albă, supă puternică, carne de găină și vițel, tot bucate de aceea, cari în partea cea mai mare contribuie la recrearea și restaurarea îmbucurătoare a acelor neputincioși, de și pôte că numai pe ore câtva timp.

Cura de zer se începe cu $\frac{1}{3}$ litră și se pôte urca până la 2 litre pe zi.

Laptele curat încă se pôte întrebuința pentru cură chiar în acele morhuri, în cari am vădut aplicându-se și zerul. Prescripția e: ca laptele de vacă să eu capră să se bea cald, cum s'a muls.

Ca antidot se pôte prescrie laptele în tôte felurile de intoxicari cu metale și sările lor, cu base și acide.

În multe morhuri esterne vedem aplicându-se laptele d. e. la arsuri de pele, ceea ce însă nu ajută mult. Nutrirea corpului prin băi de lapte sunt tare paradoxice; rezultat imitator încă nu a vădut nimeni; nici pelea corpului nu câștigă nimica prin astfel de băi, puterea lor cosmetică e dară una fictivă și negativă.

Ca să cunoșcem și partea psihologico-morală a laptelui, voim numai a aminti, că precum animalele răpitoare se îmblânDESC prin deprinderea lor la nutriment mestecat său de tot vegetabil, așa putem aduce în combinațiune și pe poporele nomade, care au de a mulțumi dulceta și blândeta lor caracteristică numai nutrimentului cu lapte și fructe.

Dr. Ioan Moga.

I-a di de primăveră.

A un murmur blând de séră
Bate vânt de miédă-di
Cu profum de primăveră
Care vine-a ne tređi
Din a iernei amorfire.
Tristă ca o presimfire.

Aer cald și mândru sóre
Topesc néua ce s'ascunde
Pe sub rîpi și prin ponóre,
Unde rađa nu pătrunde.

Ađi și-a iernei mele ghiață,
Care 'n pîept mi-a amorfit
Inimă, simfire, vieță,
Ađi, când vieța-a revenit,
Simț că și ea se topește,
Ca un gemet ce-amuțește.

Când al primăverei sóre
Re'nvieță 'ntréga fire,
Cântătorul pôte ore
Să mai stea în amorfire?

Nu! și pîeptu-mi ce svécnește
Ađi de fericire plin,
Nesimfirea și-o sdrobește,
Uită jale și suspin,
Și-inima de doruri arsă
Iér în cânturi se revérsă.

Iuliu I. Roșca.

Flórea și roza.

Flórea și roza!... Doué ornamente, cu cari a decorat Creatorul natura și pământul.

Ce ar fi pământul fără flori și roze?

Privește natura, când bétrăna iernă își jócă rolul; privește pământul, când el dórme în haina-i albă de nea!... Nici o flóre, nici o roză; nici un miros prin eter; nici un farmec în fire!... Toți și tóte dorm!

Iérna stinge florile, bétrănețele secă speranțele. Primăvera învie florile, tinerețele desvóltă speranțele și ilusile!...

Frumóse sunt tinerețele; dulce este traiul în dílele tinereței, în primăvera speranțelor, în órele ilusilor, când sufletul tiner își desfeteză ochii tot pe câmpii pline de flori, pline de speranțe!

Și óre ce suflet nu iubește florile? Nici unul. Ele sunt tipul frumsetilor, simbolul speranțelor, tipul inocinței și semnul bunătății. Căci

„Ce sunt florile iubite?

— Bunătăți neprețuite!

„Bunătatea în om ce-i?

— Flórea mândra-a inimei!

Frumóse sunt florile! „Priviți crinii câmpului, — a đis Mântuitorul — cum creșc, ei nu se ostenesc, nici nu torc; iér eu đic voue, că nici Solomon în tóta mirarea sa nu s'a îmbrăcat ca unul dintr' aceștia!”

Sérmana copiliță! Iese în grădină și cât de dulce i surid florile și cât de plăcut o priveșc ele!

„O! florilor, le đice ea, — spuneți-mi de amantul meu, când se va întorce din depărtare; spuneți-mi, ve rog decă inima lui mai bate pentru o ființă?”

Și întru adevér, par că floricelele drăgălașe i-ar da respuns, căci ele zimbesc cătră dēnsa și surid, și sérmana copiliță par că înțelege, că iubitul ei în depărtare mai păstrează încă schinteia amorului în inima sa. Și fetița apoi cu inima linișcită și cu ochiul vesel rupe câteva floricele, le légă în buchet; iér buchetul îl privește și cugetă la tipul amantului ei, ce e întocmai ca și acest buchet! Ea privește buchetul și se mângăie!

Sérmanul poet, persecutat de sórte, se perde pe câmpul cu florile; el dórme pe acel câmp cu flori, viséază visuri de aur, cari însă nu se vor realisa nici odată. El nu dórme nicăirea așa de linișcit ca pe câmpul cu florile. Toți și tóte l'au părăsit, numai floricelele mai țin la el, ele-l mângăie, ele-l încurăgeză și el mângăindu-se cu ele, mai apucă lira, și mai lasă să se audă sub mâna-i tremurândă niște accente ce-i reimprospeteză suvenirile vieții sale, precum și starea jalnică a sufletului său.

O! floricele iubite, ce faceți pe bietul poet să cante; o voi Muse ce-i inspirați cântecul!

Voinicul plécă la óste și iétă ce đice cătră soru-sa:

Măriuță, Mărióră,

Scumpă dragă sorioră,

Vino la moméntul meu,

Unde-oi fi îngropat eu,

Sémână pe el viori,

Trandafiri și dalbe flori!”

Ce rol însămnat jócă flórea în vieță! Ea sémână fórte unei inimi omenești. Flórea înflorită e simbolul inimei pline de bucurii și speranțe (dulci; flórea veșce-

dită e simbolul unei inimi zdrobite de fatalitate și de vre-o supărare mare. Iată o fetiță, care în zilele aurose ale primăverii vieții sale, cade victimă unei întristări, ori unei nefericiri grele, cum cântă și ier cântă :

Me dusei într'o grădină,
Ca să ieu o flóre 'n mână
Și s'o 'ntreb de ce suspină?
— Eu suspin, flórea-mi respunde,
Căci o jale me pătrunde,
De trei zile-s înflorită
Și-acum cad de vânt lovită :
În cât nime, nu me crede,
Flóre sânt, ori ierbă verde !?

Au nu este acesta flóre inima fetiței? Au nu e pătrunsă inima fetiței de jale, de o durere, ce erumpând se vede pe ochișori și obrăgiori, ca și un negrănor ?!

Sărmana fetiță, ea e rănită la inimă, de aceea își cântă cântecul acesta, pe cât de nimerit, pe atât de jalnic și doios, și în acesta își asemănă inimioara-i tristă unei flori din grădină ce suspină fiind lovită de un vânt și cădută la pământ, unde se vestețește, în cât nime nu va mai ști decât a fost flóre ori ierbă ?

Așa e cu flórea; așa e cu inima zdrobită; așa e apoi cu ființa, ce pòrtă o atare inimă. O! vântule, căci n'ai avut îndurare să cruți bieta floriceică, numai de trei zile înflorită !

O! vânt al a sorții crude, căci n'ai avut îndurare să nu te atingi de inima copilei !

O! floriceică cădută la pământ; o inimioară ruptă de întristare !

Se vestețește-o flóre,
Când n'are nutremânt,
Căldură dela sóre,
Sue dulce din pământ.

a cântat odată poetul Ardealului. Și ore ce se înțelege aci sub acesta flóre? Sigur un suflet nenorocit, o inimă simțitoare, dar părăsită de orice speranțe; și care apoi ca și o flóre se vestețește și piere. Întru adevăr inima omului e o flóre.

Ea e numită est-mod de Schiller, Petrarca, Byron, de La Fontaine și de alții.

Speranțele sânt lumina sórelui, nutriméntul din pământ și plóia din nori dau flórei tãrie ca să crească. Ore crește-ar vre-o flóre, când sórele nu ar lucii, când nutrimént nu s'ar da, când plóia nu ar pică ?

Ore trăiește o inimă, când tóte speranțele i s'au stins; când nu mai are în astă lume nimic de a mai speră ? Ce e viața fără speranță ? Lessing ni respunde : „Viața fără speranță e ca o di fără sóre, ca o nópte fără stele, ca un esilat din patrie sa frumósă pe o insulă pustie și fiorósă !”

Ce e inima ómenilor virtuóși, decât nu chiar o grădină, în care sânt séménate florile cele mai frumóse ale virtuții ?

Ce e inima unui om generos, decât nu un câmp înflorit, pe care rid crinii cei mai plăcuți, cari ofer fie-cărui călător farmecile, parfumul și tóte bunătățile lor ?

Ce e inima unui om iubitor de patrie și națiunea sa, decât nu o grădină, în care totdeauna sânt înflorite florile cele mai scumpe ale iubirii și devotaméntului pentru patrie și națiune ?!

Ce e inima unei soții și mame adevărate, decât nu

o mândră grădinuță plină de florile iubirii cătră bărbat și fiii sei ?!

Și ce e inima a doi amanți ce se iubesc ferbinte ? O grădinuță, în care zimbesc florile cele mai gingașe scaldate și resfătate în lumina amorului fidel și curat !

Dar florile sânt și simbolul castității, al pudorii și al nevinovății. Adese ori auđi dicându-se : „E ca și o flóre de curată”. — „E ca și o floriceică de nevinovată” etc.

Pudórea e însușirea cea mai frumósă, ce caracterizează pe un june ori fétă. Ea e mama modestiei; ier modestia e aceea pe care o recomándase nu numai Christos, ci și Socrate, Democrit, Demostene etc.

Am đis că florile sânt și simbolul pudorii și al modestiei. Întru adevăr așa e ! Cât de bine se șede unei fetițe plină de modestie și de pudóre, lăsăm să dovedescă următóarele versicule :

„Cea cu minte, rușinosă,
E ca flórea cea frumósă;
Ier cea fără de rușine
E un scaiu de mărăcine”. A. P.

Din motivul că florile sânt și simbolul frumșetii și a grațiilor, ce pòte să posedă vre-o ființă, poeții au desemnat în versurile lor o mulțime de asemănări, în cari frumșetea e intipuită prin flori. Unii poeți asemănă floricelele cu stelele de pe cer, alții cu lacrimile angerilor, ce au cădut jos și apoi s'au făcut flori, alții cu ochișorii đinelor din điori, alții cu zimbetul unei copilite. Iată cum cântă Goethe :

„Im Schatten sah ich
Ein Blümchen stehen,
Wie „Sterne“ leuchtend
Wie „Augelein“ so schön“.

Ba, ce e mai mult, prin flori se simbolizează și lucrurile abstracte; p. e. amorul își are flórea sa, uritul pe a sa, dorul pe a sa; amicia pe a sa, durerea și întristarea pe a sa, bucuria pe a sa, ș. a.; de unde s'a și făcut „limbăgiul florilor”.

O fetiță chiar dorește ca dorul amantului ei și al ei chiar, să se facă o flóre; căci ietă cum cântă :

„Măi badiță Niculae,
Dorul meu și-al dumitale,
Facă-l Dumneđu o flóre,
Să-mi inflóre sãmbéta,
Să mi-o rup dumineca,
Să mi-o pun în cingătóre,
Să mi-o duc în șečetóre,
Fetele m'or întrebã :
Cã de unde ție flórea ?
Și eu cã respuns le-oiu da :
— Flórea-i dela badița !”

Ietă dorul copilei ! Ietă dorința ce o are de a-și intrupã dorul ei și al iubitului seu în o floriceică, pe care apoi să o punã în cingătóre !

Săd poeșii întregi unde poetul nu se adresază în tot versul seu la vre-o ființă, ci numai la vre-o flóre. Și cine e acesta flóre ? . . . Sigur cã amanta sa, seu vre-o altã inimă ce și-o propuse a o cântã. Așã un poet dice :

„Tu ce ești o flóre,
Ce crește sub cer,
Și esali odóre

Prin lume, eter,
Me faci să ieu lira spre a cântă" etc.

Ier Dimitrie Bolintinean ietă cum desemnă grațiile
și frumșetea soției lui Ștefan marele, a Eudochiei :

„Pe o stâncă neagră, într'un vechiu castel,
Unde curge 'n vale un riu mititel,
Plânge și suspină ținera Domniță,
Rumenă, suavă ca o garofiță“.

Și tot aci :

Buclele-i de aur cad pe albu-i sin,
Rozele și crinii pe fața-i se 'ngân.

Și în frumoasa noastră poezie populară încă joca mare rol florile. Puține poezii populare vei afla, în cari se nu aude amintindu-se flori și nume de flori. Nu ni este locul aci să esaminăm elementele, ce compun frumșetea și ornamentul poeziei noastre populare, ci însemnăm numai atata, că cântecele noastre populare sunt bogate de asemănări cu flori, roze, în ori ce parte locuită de Români. D. e.

„Lumea 'ntrégă se grăiescă,
Nu-i ca feta românească ;
Că-i ca „florea cea domnésă!“

Cant. pop.

Apoi cine nu știe cum iubește feta română florile ?

Și e frumoasă feta română împenată cu flori. Nu are așa părechie de cât în flena Cosinzana !

Feciorașul de român o iubește foarte când o vede impodobită cu flori căci :

Ce me face însă ore
S'o iubesc așa cu foc,
Este că o chieamă „flóre“
Și 'n brău are „busuioc!“

cântă poetul rom.

*

Să esaminăm acum florile din alt punct de vedere; și adevărat după rolul ce-l au ele în natură și în viața omenescă.

Nu este știință profană, mai plăcută, de cât știința naturii ! . . . E frumos să te ocupi cu natura și să scrutezi toate misteriiile ei ; e frumos să cetești în cartea lumescă, al cărei autor e ființa cea mai înțeleptă și misterioasă. Aristotele în totă viața sa nu s'a îndestulit de ajuns a ceti cartea naturii. El duse odată către Alesandru Marele, pe când acesta încă-i eră discipul : „Mai mare bucurie nu pôte avé un om, de cât că el pôte să vedă lumea, și sórele ce o încâldește : Ietă pentru ce se supără omul, când își aduce aminte de mórte!“ — Tot est mod Ptolomeii, Pitagorii și alte școli filosofice iubiau natura peste măsură.

E frumoasă natura, ier cel ce se ocupă de ea, — după cum crede Harun Al Raschid, Chaliful Damascului cel dintăiu, — e cel mai înțelept și cel mai învătă.

Lucrurile naturii, după cum șcim sunt divizate de către naturaliști în trei regne. Regnul animal, vegetal și mineral. Dar știința, ce se ocupă de regnul plantelor — e cea mai plăcută. Botanica e o știință care e mai predilectă. Lafontaine până încă eră tiner, se întregi se ocupă cu ierburi și flori cu o bucurie mare, în cât dizea, că numai atunci e fericit, când se ocupă de ierburi și flori.

Dar botanica și studiul ei e și folositor și de o importanță mare pentru omenime. În botanică se cuprindă tot odată medicina, economie, ba chiar industrie și câștigul economic. De botanică, cum șcim, se ține apoi și antologia seu știința, ce are de obiect florile și est-mod și horticultura seu cultivarea grădinilor. Și apoi nu este o desfătare mai mare, ca în ocupațiunea cu horticultura, de unde Francesul se întrebă : „Cine e mai fericit de cât un grădinar?“ — Și cu tot dreptul, de ore-ce o grădină frumoasă e un Eliseu pământesc. Numai aci în grădină pôte omul să privescă frumșetea naturii și darurile creatorei. S'au observat, că mulți erudiți și genii atat vechi, cât și noi își compuneau scrierile lor între flori. Torquato Tasso scrie în grădina cu flori operile cele mai subline. Ovidiu, când scrie versurile sale de amor (ars amandi) trebuia să aibă în giur de sine flori și cununi impletite din florile cele mai vii și frumoase. Tot est-mod Horatiu iubiă florile în Tibulul seu. Pliniu, numai la vila sa, de lângă Apenini, putea compune scrieri istorice.

Din toate acestea se vede, că nu esistă om, care se nu iubescă florile ! Un poet străin dize : „Cine iubește florile, acela nu pôte să fie om réu“ ; va să dize acel ce iubește florile precum și acela ce în totă viața nu are alt ideal decât florile, acela are o inimă ca și florea ce iubește !

Întru adevăr e în natura psihică a omului de a avé iubire și atragere către flori ! Copilița, abia creșce și îndată începe a-și alege loc în grădină, a-și formă grădinața ei, și a-și plântă în ea flori. Și apoi aci învătă copila, din grădinața sa cu flori mai întâiu, ce e frumos și măiestos; aci se dezvoltă gustul ei estetic, aci admiră ea frumosul naturii, aci admiră ea pe Ddeu. Blânda copilă privind ici o flóre roșie, ici o flóre albastrie, ici una galbenă, se formeză în sufletul ei inocent varietatea, care e cununa frumosului și a delectării.

Dar florile, nu sunt ca și nescari corpuri brute. Ele ca toate vegetalele cresc și se nutresc; respiră, ba, fie-care plântă și flóre își are nutrimentul seu particular; de unde nu totă plânta priesce în unul și acelaș loc. Florile ca toate plântele în timpul zilei absorb azotul din aerul atmosferic și edau oxigenul; ier noptea absorb oxigenul și esală azotul. De aci e foarte periculos în timp de nopte a dormi în o casă, în care sunt multe flori. S'a întâmplat odată că o întregă familie s'a aflat mórta demineta, din cauza că au avut flori multe în chilă de dormit. Forțe réu fac și țerenii noastre, cari véra-și împenă casa cu multime de flori. Cei pricepetori de pericolul ce pôte să urmeze în timp de nopte, din cauza acestor flori, sunt chieamați să desfătuescă pe țerancele române dela atare lucru; seu decă ele totuși doresc să-și vedă casa și grindile căsei împenate, atunci să li se spună, că în timp de nopte să stringă toate florile dela grindii și să le ducă în alt loc, ier în ziua următoare ieră să le aducă și să-și impodobescă casa cu ele.

Dar florile nu numai cresc, se nutresc și absorb aerul atmosferic, ci se și mișcă. Florea sorelui se învete după sóre, servind est-mod ca orologiu de sóre. Mimosa pudică (sensitivă) își lasă foile în jos la ori ce influință esternă d. e. la o suflare lină de zefir, la apărința vre-unui nor pe cer ea îndată se mișcă, ca și cum s'ar rușină se plécă spre pământ. Seu cine nu a aude, ori n'a vedut florea, ce prinde insectele în interiorul ei, în tocmai ca și cum ar fi o cursă pentru biete insecte ?

(Încheierea va urmă.)

S. P. Simon.

S A L O N.

Cronică bucureșcă.

— 7/19 martie.

(O invitare bine-venită. — Spectacole.)

Martți, 1 martie, curierul mi-aduse o carte poștală în cuprinsul următor:

„T. Maiorescu înștiințează pe dl. A. C. Șor, că de mercuri înainte vor reîncepe „serile literare“.

Dacă o invitare mi-a venit vr'odată la timp, apoi de sigur a fost această. De mult, puținii iubitori de literatură n'auvsesse plăcerea de-a mai fi la olaltă în saloanele ospitaliere, din strada Mercur, ale Mecenatului român, după cum mulți numesc, și cu dreptate, pe dl. Maiorescu. Omul de barou ne răpise pe omul de literă, și toți așteptam cu dor să sosescă ziua când se putem stringe ierăși mâna pe care dl. Maiorescu întinde cu atâta amabilitate fie-căruia. Astfel fiind, lesne ghi-ciți, că mercuri erau toți obișnuiții, în complet, în giurul iubitului nostru „critic“.

Dl. Ispirescu, Unchiașul neobosit la sfaturi ca și la muncă, deschise serata cetindu-ne descrierea mai multor jocuri de copii, cu a căror culegere se îndeletnicește în presinte. Așa împreună cu dsa, ne-aduserăm aminte fie-care de „V'atți ascunși-le“, „Turca“, „Baba-ôrba“, și de toate jocurile copilăriei noastre, despre care cine știe dacă și când ne vom mai pute aduce-aminte vr'odată! Lucrarea dlui Ispirescu este foarte interesantă, și dacă nu atât pentru timpul de față, apoi, fără nici o îndoială, pentru viitorime căreia-i va lăsa neștersă moștenire bucuriile primei noastre etăți.

Apoi dl. Hășdeu, cu verva-i cunoscută, ne făcû descrierea unui tablou Rafaelic: România cu admirabilu-i profil Basarabia, hotărît revistei limbelor romănice. Dup'aceea dl. Maiorescu dede cetire unui fel de poemă hidrografică: Musa rustică, pe care o primise prin poștă și prin care tinêrul autor — căci negreșit trebne să fie tinêr — se cercă a arêta, că adevêrata fericire pentru dânsul nu e în orașe, în mijlocul acelor ziduri și palate „unde zac mii de p'ecate“ după cum dicea înflăcărutul Catina, ci la țeră, în

. valea verde
Unde pierde
Omul negrele-i gândiri;
Unde-ți uiți de infamia
Și sclăvia
D'auritelor zidiri.

Unde mândra păsêrică
Se rădică
Până 'n cerul luminos
Și din ceru-i plin de sôre
Cu orôre
Abiă vede omul jos! *

Dl. Roșca a încheiat sêra prin cetirea unui studiu de psihologie populară intitulat: „Calul după cântecele populare ale Românilor“ care va apăre în colonele „Familiei“. (În nr. viitor. Red.)

În aceeași sêră am avut ocasiune să vedem cel de 'ntâiu esemplar din interesanta scriere a drului M. Gaster: „Literatura populară Română“, despre care am

* Depărâșian: „Vêra la țeră“.

dat câteva notițe cetitorilor noștri, într'una din trecutele cronice, și despre care ne păstrăm plăcerea de a reveni într'unul din numeroasele viitoare, printr'un articol anume consacrat acestei lucrări adevêrat meritorii. Volumul despre care vorbim, cuprinde 40 côle în 8° și se pôte căpêta pe prețul, fabulos de eftin, de 4 lei.*

* * *

Dilele următoare s'a strecurat în linișce până sâmbêtă, când tradiționalele 101 tunuri (tocmai numărul fabulelor dlui Sion), ce anunțau închiderea corpurilor legiuitoare, veniră să turbure tăcerea cu care abiă începusem să ne obișnuim în cursul acestei sante sêptemâni pe care cei mai credincioși (și fericiiți cei ce cred . . .) au trecut-o numai în poșt și rușăciuni.

Și ierăși cimitirul cu cruci și movișite! **

A! voiam să dic: Și ierăși mesagiul domnesc, adecă regal, cu

Domnilor Senatori,
Domnilor Deputați,

pe care de sigur îl cunôșceți.

Inchiderea camerelor au pricinuit, se vede, deschiderea celor alte sale de spectacol, și cele 101 tunuri din dêlul Spierei, impușcăturile dela teatrul Dacia unde ni s'a dat „Ernani“, ori dela Teatrul Național unde s'a jucat „Muschetarii“.

Aveți în șcire despre alcătuirea trupei dela teatrul Dacia; nu voiui vorbi acum de cât despre prima reprezentațiune care a avut loc sâmbêtă. Celebra dramă a lui Victor Hugo e indestul de cunoscută; tradusă în româneșce de dl. D. Rașianu „tant bien que mal“ în versuri, ea a fost destul de bine interpretată, în ce priveșce pe dnii Manolescu (Ernani) și Petrescu, (Don Ruy Gomez de Sylva) și pe dșora Popescu (Donna Sol). Dl. G. Dianu însê, un tinêr încă necunoscut noue, a fost cam departe d'a ne da pe un „Don Carlos“ cum se cade: dar sarcina eră și pré grea pentru talia dsale și deci ne place să credem, că în alte roluri vom remăne pe deplin mulțamiți de dsa. În genere piesa a mers bine pentru un început, și decă decorurile lăsau puțin de dorit, în schimb costumele, toate noi, erau destul de bogate și destul de frumoșe. Sala, făr' a fi plină, cuprindea destulă lume, și lume bună, astfel că, decă deocamdată a lipsit un succes material strălucit, succesul moral a fost cu atât mai mare și sperăm, că din ce în ce tinera trupă va fi încuragiată și spriginită.

Așa dar feliicitările noastre dlui Gr. Manolescu, intemeietorul ei!

A. C. Șor.

Academia Română.

Precum s'a anunțat în „Familia“, Academia Română va deschide sesiunea sa generală în anul curent la 15/27 martie.

Vom informă pe cetitorii noștri despre lucrările de căpêtenie ale areopagului literar român, de ocamdată găsim cu cale a permite o schiță despre starea actuală a Academiei.

Academia Română se împarte în trei secțiuni: literariă, istorică și științifică. Fie-care din aceste secțiuni are câte 12 membrii și un număr nelimitat de membrii corespundinți; afară de aceștia mai sânt și membrii onorari.

* Librăria-editôre: „Hainan și Schönfeld“, calea Victoriei, București.

** Boneti Roman: „Radu“, poemă.

Secțiunea literară se compune din următorii membri: numiți la anul 1866 V. Alecsandri, Timoteiu Ci-pariu, Ioan Caragiani, Alesandru Roman, Ioan Sbiera, la 1867 T. L. Maiorescu, aleși la 1868 George Sion, la 1870 G. M. Fontanin, 1877 B. P. Hășdeu, N. Quintescu, la 1879 G. Chițu, la 1881 Iacob Negruzzi.

Secțiunea istorică are următorii membri: numiți la 1866 G. Bariț, V. Babeș, V. A. Urechia, la 1867 N. Ionescu, aleși la 1869 M. Cogălnicean, la 1870 episcopul Melchisedec, A. Odobescu, 1871 A. D. Sturdza, la 1876 V. Maniu, Al. Papadopol-Calimach, la 1881 S. Fl. Marian, At. Marienescu.

Secțiunea științifică are următorii membri toți aleși: la 1871 N. Crețulescu, An. Făt, P. S. Aurelian, la 1874 Ion Ghica, la 1876 Gr. Ștefanescu, S. Fălcoian, la 1879 E. Bacaloglu, D. Brândza, Petre Poni, Iacob Felix, Nic. Teclu, la 1882 Florian Porcius.

Membrii corespunzători:

pentru secțiunea literară: D. Laurian București, Zaharia Boiu Sibiu, Ioan Popescu Sibiu, Visarion Roman Sibiu, Aron Densușian Iași, Iosif Vulcan Oradea-mare, Prunol Léon de Rosny Paris, Ioan Urban Jarnik Viena, N. Ganea Iași = 9;

pentru secțiunea istorică: Gr. Tocilescu București, Nic. Densușian București, I. M. Moldovan Blas, Gavril Pop Lugos, Emile Legrand Paris, dr. Iulius Jung Praga, I. Slavici București, Andreiu Vizani Iași, Ioan Goldiș Arad = 9.

pentru secțiunea științifică: Dr. Cuciurean Iași, Ion Ionescu Brad, dr. M. G. Obedenar Roma, C. F. Robescu București, Spiru Haret București, Ștefan Hepites București, Victor Janca București, Aug. Kanitz Cluș = 8.

Membrii onorari: I. M. S. Carol I regele României, Protector al Academiei Române, Președinte onorar, M. S. Elisaveta regina României (Carmen Sylva), C. Crețulescu București, gen. G. Adrian București, G. Ioanide București, dr. G. Polyzu București, archim. Nic. Popea Sibiu, Ioan cav. de Puscariu Budapesta, dr. Grigorie Silași Cluș, Iacob Mureșan Brașov, Ștefan Gonata Basarabia, Petre Câmpian Iași, Iacob Cihac Elveția, Vegezzi Ruscalla Turin, cav. Giov. Capellini Bologna, cav. E. Biondelli Milan, Graz. Isaia Ascoli Milan, Emil Egger Paris, Adrien de Longperrier Paris, Ernest Desjardins Paris, W. Fröhner Paris, Paul Battaillard Paris, Charles de Linas Arvas, A. Ubicini Paris, br. Adolphe d'Avril Santiago de Chili, Lord Henry Stanley of Alderley Londra, Grant-Duff Londra, Max Müller Oxford, I. S. Steenstrup Copenhaga, Richard Lepsius Berlin, Adolf Tobler Berlin, Hugo Schuchard Graz, dr. Fr. Bock Aquisgrane, comite Alexi Uvaroff Moscua, Emile Picot Paris, Teodor Mommsen Berlin, Fr. Miklosich Viena, L. Diefenbach Darmstadt, Carol Torma Budapesta, George Crețan București = 43.

Membrii morți dela 1867—1882: C. Cozacovici, Al. Demetrovici, A. Hășdeu, Iosif Hodoș, A. Hurmuzachi, E. Hurmuzachi, A. T. Laurian, I. C. Massim, G. Muntean, Andrei Mocioni, Const. Negruzzi, A. Papiu Ilarian, P. Poenariu, I. H. Radulescu, I. Străjescu, C. Stamate, dr. P. Vasiciu — 17.

Fondurile Academiei române au produs pe anul 1882—1883 un venit de 101.305 lei 15 bani, cheltuielile scoțându-se s'au prelininat un escedent de 1.393 lei 55.

În sesiunea actuală se vor decerne următoarele premii: I) Premiul Năsturel-Herescu de 4000 lei unei cărți scrisă în limba română, cu conținut de ori ce natură, cea mai meritorie printre cele publicate dela 1 ianuarie până la 31 decembrie 1882; II. Premiul Heliade Radulescu de 5000 lei unei cărți scrisă în limba română, cu conținut literariu, mai meritorie între cele publicate

în 1882; III. Premiul Năsturel de 5000 lei celei mai bune disertațiuni în limba română despre istoria tipografiei la Români; IV. Premiul Lăzar de 5000 lei, celei mai bune disertațiuni asupra agriculturii, industriei și comerțului în România; V. Premiul Cuza de 4000 lei celei mai bune disertațiuni: istoria Românilor în Dacia Trăiană, dela Aurelian până la fundarea principatelor Moldova și Țera-Românescă; VI. Premiul Asociațiunii Craiovene pentru dezvoltarea învățământului public, celei mai bune cărți didactice care a apărut dela 1 iul. 1879 până la 31 dec. 1882. Academia Română a oferit dară pentru anul curent ca premii suma de 23.000 lei.

Oficiile Academiei Române pe anul 1882/83. Personalul delegațiunii: președinte al Academiei Române: dl D. A. Sturdza, asesori (vice-președinți) din secțiunea literară dl T. L. Maiorescu, din secțiunea istorică dl P. S. Aurelian; secretar general dl V. A. Urechia.

Personalul secțiunilor:

Secțiunea literară: președinte dl V. Alecsandri, vice-președinte dl G. Sion, secretar dl B. P. Hășdeu. Membrii cei deja numiți.

Secțiunea istorică: președinte dl G. Barițiu, vice-președinte dl V. A. Urechia, secretar dl V. Maniu. Membrii a se vedé mai sus.

Secțiunea științifică: președinte dl E. Bacaloglu, vice-președinte S. Fălcoian, secretar dl Gr. Ștefanescu. Membrii cei înșirați.

Personalul comisiunilor:

Comisiunea permanentă a bibliotecii: membrii dnii Hășdeu, Maniu, Ștefanescu. Membru conservator al colecțiunii numismatice dl Sturdza.

Comisiunea pentru cercetarea cărților intrate la concursul pentru premiul Năsturel Herescu de 4000 lei și pentru premiul Heliade Radulescu de 5000 lei. Membrii: din secțiunea literară dnii Alecsandri, Maiorescu, Negruzzi; din secțiunea istorică dnii Barițiu, Ionescu, Melchisedec; din secțiunea științifică dnii Aurelian, Felix, Ștefanescu.

Comisiunea pentru premiul Năsturel Herescu de 5000 lei și pentru premiul Cuza de 4000 lei: dnii Sturdza, Melchisedec, Hășdeu.

Comisiunea pentru premiul Lazar de 5000 lei se va alege în sesiunea generală din an. c.

Comisiunea pentru premiul Societății Craiovene: dnii Roman, Marian și Poni.

Țigane.

— Veđi ilustrațiunea de pe pagina 125. —

Patria artistului e lumea mare. Asemene se pôte dice, că patria țiganului e lumea mare. Nomadi încă și acuma, țiganii astăzi șed aici, mâne colo, și poi-mâne ieră în alt loc.

Despre ei se pôte dice cu tot dreptul: „Ubi bene, ibi patria”. Unde se află bine, petrec timp mai îndelungat; unde le merge rău, nu stau mult.

Ei duc o viață cu totul neregulată și totuș sunt fericiți, făloși și mulți din ei robuști, frumoși. Deosebi între țigance se allă multe frumoșe. Un astfel de model se represintă și prin ilustrațiunea din nr. presinte.

Țigancea plecă la tîrg s'e-și facă p'acolo niște treburi, pentru că tîrgul fără țigance nu se pôte intipui. Pe drum însă, ea ori-cine, se obosi și dînsa de mersul cel mult, și se aședă s'e se odihnescă. Și decă odată s'a aședat, ce ar fi putut face mai plăcut, decăt s'e-și scôtă pipa și s'o aprindă? Delicatețe mai mare ea nu-și pôte imagina.

I. H.

Literatura si arte.

Puiu. Sub acest titlu publicăm în nrl prezinte o legendă de augusta scriitoare Carmen Sylva. Această legendă s'a cetit în ședința din 12 martie a sesiunii din 1882 a Academiei Române, despre care procesul verbal al Academiei ne raportază următoarele: „Dl Președinte (T. Maiorescu) dă cuvântul dlui Sturdza, care citește, în aplausele Academiei scrierea ilustrului Carmen Sylva, *Puiu*, o minunată ochire aruncată asupra istoriei Românilor, scrisă de o penă măiestră și de o inimă plină de doioșire pentru trecutul țării și nutrind speranțe legitime pentru viitorul ei.“ Noi am estras-o din Analele Academiei Române, seria II, tom. V., secțiunea II.

Dna Constanța de Dunca-Schian prepară un studiu asupra activității și a descoperirilor d-zei Sofia de Thorma. Dra Sofia de Thorma, din comitatul Hunedorei, este una din puținele dame ce s'a consacrat științei antropologice. Descoperirile sale geologice și archeologice, precum și deducerile ce trage din studiul a mai bine de 15 mii de bucăți, resturi din civilizațiunea locuitorilor aborigeni ai Daciei, desgroate de d-zei, aruncă lumini nouă asupra timpilor preistorici a acestor țări. Pe noi, direct interesați în cauză, rezultatele studiilor acestei erudite dame nu ne pot interesa mai puțin decum a arătat interes studiilor d-zei Thorma întreaga lume erudită a Germaniei. Așteptăm cu atât mai mult liniile ce ne vor face mai d'apropo cunoscută pe erudita damă maghiară, cu cât d-zei are de cuget a merge în România și a se pune în conțelegere cu arheologii și etnograful români.

O escursiune botanică în România și Dobrogea. Sub acest titlu a publicat dl dr. A. P. Alexi, profesor la gimnasiul superior românesc din Năsăud, o carte de 107 pagini, care cuprinde rezultatele explorațiilor sale botanice, făcute în călătoria sa la 1880. Călătoria descrisă în colonele acestei foi. Literatura noastră e săracă de scrieri din ramul acesta, căci afară de lucrările d-lor Brândză și Porcius, abia mai avem ceva de remarcat. De aceea salutăm cu plăcere cartea dlui dr. Alexi, care nesmintit va fi apretiată de cei competenți. Costul unui exemplar e 80 cr. séu 2 lei, și se află de vânzare la autorul în Năsăud.

Biografia Pré Sântitului Dionisie Romano episcop de Buzău. Acesta e titlul unei broșuri prețioase, care a eșit din condeiul învățatului episcop Melchisedec, estrasă din Analele Academiei Române, căci lucrarea a fost cetită anul trecut în sesiunea generală. Această broșură, de 59 pagini în cvart mare, conține multe date interesante pentru istoria culturii noastre moderne. În biografia presintată totodată se străved fasele, prin care a trecut dezvoltarea noastră națională, politică și socială în vécul present. Episcopul Dionisie s'a născut în Seliște lângă Sibiu, la 1806, și de aici a trecut în România, unde a dus o viață plină de lupte, dar folositoare pentru înaintarea românilor în cultură. Autorul biografiei povestește toate acestea cu frumusețea obișnuită în stilul seu, făcându-ne un tablou clar al culturii noastre din acea epocă. Prețul 1 leu.

Cercetări asupra mineralelor din masivul cristalin dela Brosceni. Dl P. Poni, membrul Academiei Române, a cetit sub acest titlu în sesiunea generală din anul trecut un studiu, care acuma a apărut și 'n broșură, estrasă din Anale. Lucrarea de față conține interesantele studii ale autorului, ce a făcut în munții din partea nord-vestică a Moldovei în seria de schisturi cristaline, remarcabile prin mineralele cuprinse în ele. Broșura de 33 pagini se vinde cu 60 bani.

Inscripțiunile bisericilor armenesci din Moldova, de episcopul Melchisedec, o broșurică de 5 pa-

gine, a eșit de sub tipar la București, estrasă din Analele Academiei Române. Acest studiu s'a cetit în sesiunea generală din anul trecut și se vinde cu prețul de 40 bani.

Artista română Agata Bârsescu, care a absolvit c'un mare succes conservatorul din Viena, a dat zilele din urmă două reprezentațiuni la Galați. În ambele reprezentațiuni, debutanta a escelat în rolurile sale ca o adevărată maiestră. Mercuri, la 2/14 martie, dra Bârsescu a debutat în unul din teatrele cele mai însemnate ale Vienei, jucând rolul d-zei Ristori în „Medea“. Succesul a fost strălucit. Aflăm că dra Bârsescu, tragediană română, va jucă în curând la Viena în două piese: „Deborah“ și „Adrienne Lecouvreur“. După această artista va plecă la Berlin, unde este angajată cu contract pe trei ani la Teatrul Național german, și va debută în „Maria Stuart“. Iecă dar scrie „Românul“, o artistă română, care începe cariera sa plină de strălucire pe Teatrul Național german, pe când scena Teatrului Național român remâne părăsită.

Cronica hatmanului Arbore. „Galații“ află, că dl profesor Gr. Petrovan, a dat ministeriului cultelor „Cronica hatmanului Arbore“, pe care a găsit-o în Basarabia, la o mătuse a sa în podul casei. Această Cronică este foarte importantă, fiind că limba din ea este foarte curată și de forma antică latină, în cât pare că ar fi limba vorbită după invasiunile barbarilor, din care cauză se găsesc și câteva cuvinte slavone. După data ce se vede pe ultima parte a acestei cronice, rezultă, că ultimul scriitor a incheiat-o la 1631. Această achizițiune dovedește, că Românii numai prin o mare cultură și-au păstrat limba lor, în timpul invasiunilor barbare și după dênsele.

Un roman nou. La Cluș a apărut: „Coroana siriului“, roman de Grigorie Maior. O broșură de 154 pagini. Prețul 80 cr. Sosindu-ne tocmai în momentul din urmă, încă n'am avut timp de cetit, de aceea vom reveni de alta-dată la această lucrare, care e primul roman al autorului. Tipariul e curat.

C e e n o u ?

Regele și regina României au plecat duminică din București, cu un tren special, în străinătate spre a-și căută de sănătate. Majestatele Lor s'au dus în Italia, lângă orașul Pegli, în Vila Palavicini, la 7 ore depărtare de Nizza. Persoanele cari însoțiră pe suverani sânt colonel Teodory, colonel Al. Candiano-Popescu, dna Mavrogheni și dșora Romalo.

Mobilierul castelului regese din Sinaia este gata și se află espus la Hamburg. Acest mobilier este făcut pentru două-zeci și două de salone, și conține între altele și patul părechei regale, decorat cu gobeline scumpe. Pe dulapurile bibliotecii, regina a ordonat să se graveze mai multe versuri germane și franceze. Ietă-le: Bagă de sémă, cum se pörtă și vorbește cineva; El nu se va schimbă în viață. — „Lumea-i plină de nebuni și cel ne nu vré să-i vedă, cată să remănă în odaia sa și să-și spargă oglinzile“. — „Cuvântul crește, ce s'a séménat; aceea crește ce s'a moștenit“. — „Amorul e lupta, amicia e repausul“. — „Lumea e oglinda ta și tu ești oglinda lumii“. — „Cocheta în ignoranță, ambițioasa în știință, femeia de spirit în învățare își cêrcă mărirea“.

Hymen. Dl Georgiu Șerban, fisc comitatens în Becicherec-mare, ș-a incredințat de soție la 13 martiu în Lugoș pe dșora Aurelia Janculescu, fiica directorului casei de păstrare din Lugoș. — Dl *Acerchie Macovei*, teolog absolvent dela facultatea teologică din Cernăuți, ș-a logodit de soție pe domnișora Aglaia Petrescu, fiica parocului gr. or. și essarch Samuil Petrescu în Crasna, Bucovina. — Dl *Nicolae Groză*, candidat de preot

in diecesă aradană, ș-a încredințat de soție pe dșora Lucreția Coroiu în Bărești, comitatul Biharia.

Asociațiunea transilvană. Despărțământul IX (Brad) ținu adunarea sa generală în 9/21 l. c. în Halmagiu, comitatul Arad. Directorul despărțământului e dl Teodor Pop. actuarul dl Petru Rimbaș.

Adunare de învățători. Reuniunea învățătorilor dela școlile gr. or. române din districtul Deș, va ține ședință ordinară la Deș în 15/27 martie.

Societate de cultură în Arad. Românii din Arad sânt convocați pe 13/25 l. c. pentru înființarea unei societăți culturale sub titlul „Progresul”. Salutăm cu bucurie acăsta mișcare și dorim din totă inima, ca Progresul să — progreseze!

O voce fratăscă. Diariul „Alarma” din Craiova aprețiază astfel pe Românii trecuți dela noi în România: „Căți-va din Românii de dincolo veniți p' aici, ne pune în poziție să ne indoim de inima, curagiul și lealitatea fraților noștri. Dar, dl Lecca ne-a asigurat, că aceia d'acolo au inimă și lealitate! Cei veniți p' aici, sânt goniți unii de nenorociri și persecuțiunii ungu-rești, ieră alții ori au furat, au încelat, au omorît sêu cine șcie ce rele au făcut. De a fost avocat, ori a trădat interesele clientului, și ca să scape de pedepsa legeri, a fugit p' aici pentru a se îmbogăți prin fraudă de pe la minori, veduve bătrâiore și alte fapte nedem-ne pentru omul onest, ori a fost comerciant sêu funcționar și tot astfel au fugit”.

Conferințele publice din București ale societății corpului didactic se urmază. Duminică, 6/18 mar-te, în sala de științe a palatului universității, la 2 ore p. m., dl G. G. Tocilescu continuă să vorbescă despre „Cronica lui Huru”. Sâmbătă, 12/24 mar-te, 8 ore sêra, dl dr. N. Manolescu va vorbi despre „Miopiă și statistica ei în școlă”. Conferința se va ține în amfiteatrul de chimă dela Colțea, din cauza demonstrațiilor științifice ce se vor face. Duminică, 13/25 mar-te, la 2 ore p. m., în palatul universității, dl G. Dem. Teodo-rescu va vorbi despre „Vieta și operile archimandritu-lui Eufrosin Poteca”.

Societatea universitară „Unirea” din București serbă duminică a patra sa aniversare. Serbarea constă într'o ședință publică, în care pe lângă darea de sêmă anuală, un membru al societății, dl August Crainic, făcû o disertațiune despre „Causele revoluțiunii lui Ho-ria (1784)”.

Necrolog. *Dionisiu Atanasiu Doboșan*, fost teolog la Blaș a repausat în Lugoș la 18 martiu în etate de 25 ani. Înarmorântarea s'a ținut în 19 l. c. Cuvântarea funebrală a ținut-o conșcolariul seu de odiniora prof. Virg. Popescu.

L o g o g r i f

de Andrei Pop.

Din următorele silabe :

Um, el, ci, ger, e, urs, ia, ber, li, rar, ac, să, io, ou, u, ba, unt, ra, gră, to, cob, i, to, tiv; sê se formeze 14 cuvinte, a căror litere inițiale, cetite de sus în jos, sê deee numele unui publicist român din Transil-vania; ier cele finale, cetite de jos în sus, sê deie tit-lul foiei, ce redacteză.

Cuvintele sê 'nsemne :

1) O plântă nutritore; 2) un pronume; 3) ce dau gănele; 4) nume d'animal în plural; 5) un element al

naturei; 6) un pronume usitat de popor; 7) ce se pôte face din lapte; 8) ce trebuie s'aibă tot lucrul din lu-me; 9) un adiectiv; 10) alt adiectiv; 11) un nume bâr-bătesc; 12) un oraș în Franția; 13) unul din cei 12 patriarchi; 14) un rege europén.

Terminul de deslegare e 7 aprile Ca totde-una și de astă-dată se va sorti o carte între desle-gători.

*

Deslegarea logogrifului din nr. 8 : „Print, Emiliu, Tell, Raiu, Urs, Palat, Angers, Van, Ester, Lord, Uran, Amalia, Recus, Origene, Nun dinal, Umbra”.

Literele inițiale cetite de sus în jos dau numele : „Petru Pavelu Aronu”; ier cele finale cetite din jos în sus dau numele : „Alesandru St. Șulut”.

Deslegare bună am primit dela dômnele și domnișô-rele : Emilia Onciu n. Ciavoșchi, Iconia Borca, Iosefina Popescu, Amalia Crișan, Minodora Micșunescu, Aurelia Popescu, Lucreția Ardelean, Eufrosina Popoviciu, Elena Russu, Mariți Lupan, Zoe Dimbu, Cleopatra Muntean, Maria Pop, și dela dnii Iosif Ardelean, Eusebiu Popescu și Ioan Strimb.

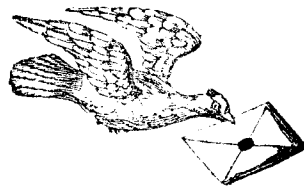
Premiul s'a obținut de domnișora Lucreția Ar-delean.

Cutia publicului.

DI IULIU I. ROȘCA, grăbindu-se a mulțami ne-obositului culegător al cântecelor populare, S. Fl. Ma-rianu, pentru amabilitatea cu care i-a pus la disposi-țiune operele dsale, reînnoiesce oferirea făcută prin nr. 8 al „Familiei celor cari i vor trimite, sub bandă, la adresa : strada casarmei, 46, București, una din cărțile următore : Poesii de A. Mureșan; Pantheonul Român de I. Vulcan; Christomatia română de T. Cipăriu; Poesie și prosă de Iustin Popfiu; Cântecel populare cu-lese de dr. At. Marienescu.

O copilă spre creștere se primește în o fami-lie română distinsă, care locuiesce în un oraș unde se află mijloce de înaltă cultură. Detalle la redacțiunea „Familiei”.

Poșta Redacțiunii.

Flôrea Georgina. I vom face loc îndată-ce va fi cu puțință.

B. Poni. Au sosit lôte și ve mulțamim. Așteptăm și cea a-nunțiată.

Chitighaz. Dôră în nr. viitor. Dar narațiunea poetică? Salu-tare și sănătate!

Dlui I. L. in D. Se va în-buiniță.

Dlui Sc. C. M. in B. Le-am primit. Salutare!

Călindarul săptămâni.

Diua sept.	st. v.	st. n.	Numele sântilor și sêr-bătorele.	Sorele resare	Sorele apune
Duminică	13	25	Sf. Nichifor.	5 53	6 19
Luni	14	26	Sf. Benedict.	5 51	6 20
Martți	15	27	Mart. Agapie.	5 49	6 21
Mercuri	16	28	Mart. Saviu.	5 47	6 22
Joi	17	29	Sf. Onorie.	5 45	6 23
Vineri	18	30	Sfânt Chiril Ierus.	5 43	6 25
Sâmbetă	19	31	Virgiliu.	5 41	6 26

Proprietar, redactor respundător și editor : IOSIF VULCAN.

Cu tipariul lui Eugeniu Hollôsy în Oradea-mare. Strada principală nr. 274.